

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 11. 11. 2015
podpis:

V Praze dne 11. listopadu 2015
Č.j.: MV-125307-4/VS-2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal Bc.

....., MBA, nar. -agos - Nigérie, státní občan Nigérie, trvale bytem, (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 6. 5. 2015, č. j.: VS-4257/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“),
t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění:

I.

Žadatel, státní občan Nigérie, požádal dne 10. 12. 2013 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 10, (dále jen „ÚMČ Praha 10“), o udělení státního občanství České republiky. Dle sdělení cizinecké policie se na území České republiky zdržuje na základě povoleného dlouhodobého pobytu od roku 2002, trvalý pobyt mu byl povolen od 22. 7. 2010. Z manželství, uzavřeného v Praze v roce 2011 s českou státní občankou, se v roce 2012 a 2013 narodili dva synové, po matce státní občané České republiky. Žadatel v České republice v rozmezí září roku 2003 do června roku 2005 vystudoval bakalářské vysokoškolské studium v Hradci Králové a od dubna 2008 do dubna 2011 absolvoval studijní program MBA, pořádaný Vysokou školou finanční a správní, o.p.s. ve spolupráci s City University of Seattle, USA. Od května roku 2006 dosud, je žadatel zaměstnán v obchodní společnosti Information) s. r. o., se sídlem v Praze 4, v době podání žádosti na pozici projektového manažera.

Zároveň s podáním žádosti na ÚMČ Praha 10 žadatel podal dvě samostatné žádosti o prominutí nesplněných podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 40/1993 Sb., neboť ke dni podání žádosti nedovršil požadovaný pětiletý povolený trvalý pobyt na území České republiky, a pohovorem před ÚMČ Praha 10 dne 10. 12. 2013, neprokázal znalost českého jazyka v rozsahu požadovaném vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „vyhláška č. 137/1993 Sb.“).

Usnesením ze dne 21. 1. 2015 Ministerstvo vnitra řízení o žádosti přerušilo do 25. 2. 2015, spolu s výzvou k doložení podkladů konkretizovaných ve výroku tohoto usnesení, za účelem posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky dle ustanovení § 7 a § 8 zákona č. 40/1993 Sb., resp. pro úplné a přesné zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Žadatel byl zároveň ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu informován o zahájení správního řízení o podané žádosti, a o možnosti seznámit se s obsahem státoobčanského spisu, a navrhopat důkazy a doplnění. Požadované doklady a prohlášení žadatel ve stanovené lhůtě Ministerstvu vnitra předložil.

II.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky, stanovené v § 7 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť nemá záznam v Rejstříku trestů České republiky, a nebylo zjištěno, že by neplnil povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů, vyjmenovaných v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Od nabytí účinnosti zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), dnem 1. 1. 2014, se doklad o pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. od žadatelů o udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

Žadatel však nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., neboť ke dni podání žádosti, (10. 12. 2013), neměl povolen trvalý pobyt na území České republiky po dobu nejméně pěti let. Svoji žádost o prominutí nesplnění této podmínky odůvodnil tím, že zde oprávněně žije nepřetržitě již 10 let. Ministerstvo vnitra může nesplnění uvedené podmínky prominout podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť žadatel žije na území České republiky nepřetržitě alespoň 10 let a jeho manželka je státní občankou České republiky.

Žadatel rovněž nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o státním občanství, neboť před ÚMČ Praha 10 při podání žádosti neprokázal

požadovanou znalost českého jazyka. Jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle záznamu o pohovoru, kterým byla ověřována podle výše citované vyhlášky znalost českého jazyka, byla žadatelova komunikace v českém jazyce označena za velmi slabou, jednoduchým otázkám z běžného života žadatel neporozuměl, nebyl schopen na ně odpovídajícím způsobem reagovat, nebo jen jednoslovně, předložený novinový článek nebyl schopen ani jednoduchým způsobem reprodukovat a na otázky, k němu se vztahující, neodpovídal, neboť jeho obsahu nerozuměl.

Svoji žádost o prominutí nesplnění této podmínky žadatel odůvodnil jednak délkou svého pobytu v České republice a manželkou s dětmi – českými státními občany a jednak tím, že celé vysokoškolské studium v České republice absolvoval v anglickém jazyce, který je používán i jako oficiální jazyk v mezinárodní společnosti, v níž je od roku 2006 zaměstnán, a to nejen mezi kolegy, ale i při komunikaci se zákazníky, kteří jsou většinou cizinci. Vzhledem k tomu, že český jazyk používá žadatel sporadicky, (ÚMČ Praha 10 do záznamu uvedl, že i při pohovoru s přítomnou manželkou komunikoval anglicky), mnoho zapomněl, o čemž svědčí i to, že v lednu roku 2010 zvládl vykonat na Ústavu jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy v Praze zkoušku znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (doloženo příslušným osvědčením).

Ministerstvo vnitra po posouzení věci nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 40/1993 Sb. žadateli neprominulo a v důsledku toho žádost zamítlo. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že hodnotilo skutečnost, že žadatel nesplnil hned dvě zákonné podmínky. I když žadatel žije v České republice od roku 2002, neosvojil si znalost českého jazyka na požadované úrovni, i když manželka a dvě malé děti jsou českými státními občany, aniž by mu v tom bránil věk, rodinná situace či jiná vážná překážka. Znalost českého jazyka je nezbytným předpokladem pro integraci žadatele do české společnosti a jeho osvojení, jak ze spisového materiálu vyplývá, nebránila žadateli žádná objektivní překážka.

Z důvodu jejího neprominutí Ministerstvo vnitra nevyužilo liberačního ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 40/1993 Sb. a neprominulo žadateli nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žadatel včasný rozklad, označený jako „Žádost o přehodnocení mojí znalosti češtiny.“ V něm žadatel opakovaně uvádí argumenty obsažené již v jeho žádosti o prominutí splnění podmínky v § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 40/1993 Sb. K rozkladu žadatel připojil kopii již výše uvedeného Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žadatel souhlasí s názorem,

že by měl po tolika letech pobytu v České republice plynně mluvit česky, uvádí, že již na vysoké škole absolvoval kurzy češtiny, doučuje ho i jeho manželka. Aktuální navštěvování kurzů češtiny, o němž se zmiňuje v žádosti o prominutí splnění této podmínky, žadatel v rozkladu již neuvádí. Žadatel dále konstatuje, že vyjma angličtiny nemá vlohky na žádné jiné jazyky a tudíž přes veškerou snahu nemůže zaručit, že se naučí češtinu pořádně. Domnívá se, že by kvůli této jeho neschopnosti neměl být penalizován, resp. porovnáván s někým, kdo se oproti němu ani nesnažil. Žadatel podle svých slov na zdokonalení českého jazyka neustále pracuje, proti němu však stojí nutnost používat během dne v zaměstnání výhradně angličtinu. Žadatel dále uvádí, že Česká republika, kde žije přes 10 let, oženil se zde s Češkou, s níž má dvě děti, mnoho českých kamarádů, velmi si oblíbil českou kulturu a ctí zdejší tradice, se stala jeho domovem. Opět tedy žádá o přehodnocení a doufá, že jeho žádost bude schválena.

K neprominutí nesplněné podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. se žadatel nijak nevyjádřil.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra. Na základě jejího návrhu ministr vnitra konstatuje následující:

Důvody zamítnutí žádosti, resp. neprominutí nesplnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství, stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 40/1993, jsou ze zamítavého rozhodnutí zřejmé. Žadatel v podaném rozkladu neuvádí žádné nové rozhodné skutečnosti a nepředkládá nové důkazy, které by nebyly Ministerstvu vnitra při posuzování jeho žádosti známy, včetně opětovného předložení Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky z roku 2010. Ministr vnitra v této souvislosti uvádí, že složená zkouška podle vyhlášky č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, vyžadující jen elementární znalost hovorové češtiny, není rovnocenná zkoušce podle vyhlášky č. 137/1993 Sb., u níž, jak vyplývá ze záznamu ÚMČ Praha 10 o pohovoru ze dne 10. 12. 2013, kterým byla ověřena žadatelova znalost českého jazyka, žadatel požadovanou znalost českého jazyka neprokázal. Ministr vnitra ve shodě se závěry Ministerstva vnitra jako správního orgánu I. stupně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí této podmínky. Žadatel se zdržuje na území České republiky od roku 2003, od srpna roku 2011 je ženatý se státní občankou České republiky, s níž má dva syny a nepředložil žádný z objektivních důvodů, resp. zdravotních, které by mu bránily se český jazyk na požadované úrovni naučit.

V této souvislosti ministr vnitra nemůže souhlasit se žadatelovou domněnkou, že je do české společnosti dostatečně integrován, neboť elementární neznalost českého jazyka žadatele beze vší pochybnost z českého prostředí a společnosti vylučuje.

Ministr vnitra se rovněž ztotožňuje s rozhodnutím Ministerstva vnitra, že i přes skutečnost, že žadatel žije v České republice přes 10 let a jeho manželka i děti jsou státními občany České republiky, další žadatelova nesplněná podmínka, stanovená v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., mu rovněž nebyla prominuta, a to především v souvislosti s tím, že si žadatel dosud neosvojil český jazyk alespoň na úrovni, požadované výše uvedenou vyhláškou č. 137/1993 Sb. a nesplnění této podmínky mu nebylo prominuto. Ministr vnitra je též toho názoru, že žadatel potřebuje další čas, aby se českému jazyku naučil, neboť odpovídající znalost českého jazyka je základním předpokladem úspěšné integrace žadatele do české společnosti a českého jazykového prostředí.

V.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra dospěl k závěru, že Ministerstvo vnitra v odůvodnění svého zamítavého rozhodnutí řádně uvedlo veškeré zjištěné skutečnosti a důkazy, o něž byla uvedená zjištění opřena. Vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž správní uvážení bylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

Vzhledem k uvedenému rozhodl ministr vnitra na návrh rozkladové komise způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí a rozklad zamítl. Důvodem je nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 40/1993 Sb., které nebyly žadateli prominuty.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

